

Pärast ütles kuningas omma üllemattele:
„Mi kaua, kui süüdlane ennast õigeks aeab,
ei olle temmast head löta; agga kes omma
süüd ja eksitused ei salga ja neid kahjatseb, kui
sesinnane süin, sellel on tõsine kahjatsemine
süddames, ja peab ka andeks andmist sama!“

Kannatus.

Hina keiser käis kord omma maad ja rah-
vast vaatmas ja tulli siis ühte perresse, kus
õiete palju lapsi ja laste lapsi ollid, kes ühhes
meles ja rahho sees ellasid, keiser immetles
selle üle wägga ja küsis selle wana halli
perre isä käest, kuidas se temmale woimalik
olli, ni suurt perret rahho ja ühhe mele sees
piddada, et ühhe teisega leppiwad? Wana-
mees ei lausund sõnna, waid wõttis pulka ja
kirjutas ukse peale need sõnnad: „Kannatus,
kannatus, kannatus!“

Neil olgo tänna tähheks siis,
Se wõera usjo rahwa wiis:

Kui ristirahwas kannataks
Ka teise nõdrust ärra,
Siis Summal ennam õnnistaks
Ka olleks wähhem kárra. —
Se maea, mis on rido táis,
Ei sünni ühte lauda,
Seal willetsus siis üle káis
Ka langes surma hauda,
Mis ärra náhtud iggal aeal
Mi káugel, kui ka meie maal.

Kuidas inimenne ussub, nenda temmale sünnib.

I.

Üks arst, nimmega „Paulinius“, kirjutas
sest nenda:

Hilja aea eest tulli üks rikkas mees minno
jure ja kaebas omma hádda, et temma igga
päwa kóhhowallo ja wárristust ommas ihhus
tunda ja passus, et ma temmale Wrankwurdi